

قربانە بايرامى

بيوك پيغمبر لردە بىرى اولانە ابراهيم (ع.م.) كە خانى سارە والده مزك
چوچى اولمايوردى. اشينك دە ايتمگى اوزرينە هاجەر والده مز ايلە دە اولندى. و
بو اوليلكده اسماعيل (ع.م.) طوغدى.

حضرت ابراهيم، اگر بر ارەك چوچى اولورمەك كە بويلى شئ ربنە
قوربانە ايده چكنى آلامدى. چوچى اونە اوج ياشرينە كەلمەكە اوج كونه اوست
اوستە رؤيا سنده بو آدغى كندينە فاخرلا تيلمەدى. صيره يلمە حيوانلارنىكە كە
كوزلارنى و كندنجەم كە بگندكەرنى كدى. آما صوگنجيندە آدغنىكە كرگنكە يعنى كە
سويلىنىكە بونەر دگل، سوكيلى اوغلى حضرت اسماعيل اولديغى الله كندينە وحى
ايتدى. اوت او، كوندرر سوره كەمە كيچە ياربارى كندينە اويقوسز و كونه بوي
صيقينتيدە بيراقام اسرارينى بر دورلى چوزه مديلى اوياربارك نە اچونە اولديغى
آرتقە آلامدى.

ايرتە سى كونه اويانير اويانماز بينە كندينە قوشامە نور يوزلى چوچغندە
آيريلە وقتنكە كەلدىگى دوشونەرەك دالها بر سوكى ايلە صاريلىدى. كوزلرى
ياشلىدى، اونى قوجاقلادى، اوپدى، اوقشادى. يوزى نە قدر تميز، كوزلرى نە قدر
كوزلدى. يوتقوندى ابراهيم (ع.م.) "بينە اودونە كەلمە كيدە لمى؟" ديمە تيركە بر
سەم سوردى. هر شيدە خبر سز او آى پارچە سى سوينچەلمە قاتيلدى بابانكە بو
سوزينە. "اويلە ايمە بالغمى، ايبى، بيچاغى حاضر لا ياوروم!" ديدى. "يكى باباجغم"
ديمەرەك فيرلادى كوجەك اسماعيل (ع.م.).

بابا ايلە اوغول ياواسە ياواسە طانغە طيرمانغە باشلايدىر. بو يوجەم كيشينكە
بويلمە نە چتتەن بر امتحانده اچى قام آغلاركن دغنى آدیم آتمەدە چكينمە يوردى.

۱۲۱
 اوڤلده قودورام شیطانه ایم انام قیلیغنه کیردی. و اوڤجه هوجغه
 برجهک آنته نه قوشدی. "اوغللی ابراهیم نره یه کوتوردی صانیورک" دیم
 صورتدی. "اودوه طویلامغه" دیدی هاجر. "غایر، سن کرهگلی بیلم یورک.
 کوزیکه نوری زواللی هوجغلی کملگه کوتوردی. "صوص!" دیدی آنته سی
 قیزاروه. "اونه بیجم سوز! ابراهیم یاورو غنی بنده دها هوجوه سور." "اوت
 آما" دیدی شیطانه. "بونو الله امر ایتدی اوڤ." هاجر بو یابانچی یه شایراره باقدی.
 آنا یوره هگلی کوکل دگزینهک برجهک اینجیلی ایچوه درینده صیزلادی. آما هابوه
 طویارلادی کندینی. صانه برده باغرینه طامه باصدی. و "اگر بونی الله امر ایتدی
 ایم، اَلبَتَّ یایم سی کرکیر!" دیدی.

شیطانه اومدیغنی بولاماشدی. اوزکوه اوزکوه کری دوندی و قوشاره
 اسماعیل یتیدی. "او هوجقدر، اونو قولای قاندریرم." دییوردی کندی کندیم.
 کوز یاشلارینی کیزلمک ایچوه ایی اوڤده یورون بابانی کوتره رک: "باباک
 ننی نره یه کوتورویور، بیلیورمیک؟" دیم فیصیلدادی. "اَلبَتَّ!" دیدی کوچهک
 یاوروجوه. "هر زمانه کی طامه کیدوب قورواغاج کم جهنز." "آه.. آه!
 یالیلیورک! باباک ننی قاندریدی. اینجه دوزکوه دالدریرینن ننی کم جهک."
 اسماعیل کولدی، بو سوزه. "بابام بنی نه ایچوه کسین." شیطانه یالانجهده اغلار
 کی یایدی. "کویا الله اویلر امر ایتدی." بو سوزلری دویانه هوجوه ایرکیلیدی. کوتو
 قیلیقایی بو آدم قیزغینلقم دیکیلرک "الله اویلر امر ایتدی ایم اَلبَتَّ یایاجوه. اونک
 امرینه قارشو کلینیری هچ؟ یوقم سن شیطانمیک به آدم!" دیم اوڤله ایلم باغیردی.
 و برده آدیغنی یدی طامی اوڤ فیرلاتدی. شیطانه قورقو ایلم کری یه طوغری
 قاهدی.

آرقانده ابراهيم ده (ع.م.) "قاج كيجم در رؤياكده نى شيطان
قانديريور، صاقين اولاكه اوغللك قيا. " ديدم ده شيطانى هنن طانييا او قوتى
كىشى اوغلى كې اوني طاشلاياره قوغدى.

بو كوه دخي هاجيليمز بيك دوت يوز بيلده بىرى اولديغى كې كوهك
اسماعيلك بو آغلامى و كوزل تېكىنى عين صاييده كى طاشلام يگيده جانلاندير لر.

حضرت ابراهيم (ع.م.) بر آغام ياصلاندى. و جانه پارم نى هاجيردى.
ايچين ايچين آغلايوردى. "ياوروم!" ديدى، صاهليني اوقشاركن. "ن ديندار بر
هوجقك. اللهم بويروغى ن ديمكدر بيليرك. نى اونك ادينه قربانه اتم
كره كييور. " بونى ط اللهمى امر ايتدى بابا؟ " اوت، ياوروجم. " اويلم
آغلاما! و ربك بويروغى ياب باباجم. ام شاء الله بنى صبر ايدنارده بولورك.
ديدى.

ياشى كوهك اما روجى بيوك او اينجى دانى، اطم دى، "قولارمى صيقچم
باغلامه قائم اوستن صيچر امين! بيچاغلى ايجم بيلم كه جانمى هوج آجيتامين!
كوملگى ده آتمه كوتور كه او ط باقوب اونظه آونونه!

"آغلاشاره بر بر لر ين صارييلديار. وداعلاشدير. صوكره حضرت ابراهيم
اوغللك آلر نى ايجم باغلامى. يره ياتيردى. بيچاغى اتم آدى. "بسم الله!" ديم رك
بويننم هالى. اما بيچاه كمدى. بر داهها هالى.. هيرت، بيچاه كم يوردى!
اسماعيل يرده قيوراندى. "جانم بابام، يوزمى كوردېك ايجوه كم يورك بنى.
يوزى قويوم ياتير بنى." ديدى. حضرت ابراهيم ديدگنى يايدي. و داهها بر كوهلم بينم
دگدى. هابر، بينم كم يوردى.

ايتم او زمانه الهى بر سر يرى كوگى تولد يردى. "طور، اى ابراهيم!
بيچاغم امر ويريلدى. كم يرك.. نده، اوغللك ده، آتم نى ده امتحان

قازانديڭىز. الله سزىم راضى اولدى و بو قوربانلىقى كوندردى. اسماعيلك يرينم اوني
كس.

Kurban Bayramı

Büyük peygamberlerden biri olan İbrahim (a.s.m.) in hanımı Sare validemizin çocuğu olmuyordu. Eşinin de isteği üzerine Hacer validemiz ile de evlendi. Ve bu evlilikten İsmail (a.s.m.) doğdu.

Hazreti İbrahim, eğer bir erkek çocuğu olursa en sevdiği şeyi Rabbine kurban edeceğini adamıştı. Çocuğu on üç yaşlarına gelmişti ki üç gün üst üste rüyasında bu adağı kendisine hatırlatılmıştı. Sırayla hayvanlarının en güzellerini ve kendince en beğendiklerini kesti. Ama sonucunda adağının gereğinin yani en sevdiğinin bunlar değil, sevgili oğlu Hazreti İsmail olduğunu Allah kendisine vahiy etti. Evet O, günlerdir süre gelen gece yaraları kendisini uykusuz ve gün boyu sıkıntıda bırakan esrarını bir türlü çözemediği uyarıların ne için olduğunu artık anlamıştı.

Ertesi gün uyanır uyanmaz yine kendisine koşan nur yüzlü çocuğundan ayrılık vaktinin geldiğini düşünerek daha bir sevgi ile sarıldı. Gözleri yaşlıydı, O'nu kucakladı, öptü, okşadı. Yüzü ne kadar temiz, gözleri ne kadar güzeldi. Yutkundü İbrahim (a.s.m.) “Yine odun kesmeye gidelim mi?” diye titrek bir sesle sordu. Her şeyden habersiz o ay parçası sevinçle katıldı babasının bu sözüne. “Öyle ise baltayı, ipi, bıçağı hazırla yavrum!” dedi. “Peki babacığım.” diyerek fırladı küçük İsmail (a.s.m.).

Baba ile oğlu yavaş yavaş dağa tırmanmaya başladılar. Bu yüce kişinin böylesine çetin bir imtihanda içi kan ağlarken dahi adım atmaktan dahi çekinmiyordu.

Öfkeden kuduran şeytan ise insan kılığına girdi. Ve önce çocuğun biricik annesine koştu. “Oğlunu İbrahim nereye götürdü sanıyorsun” diye sordu. “Odun toplamaya” dedi Hacer. “Hayır, sen gerçeği bilmiyorsun. Gözünün nuru zavallı çocuğunu kesmeye götürdü.” “Sus!” dedi annesi kızarak. “O ne biçim söz! İbrahim yavrusunu benden daha çok sever.” “Evet ama” dedi şeytan. “Bunu Allah emretti O’na.” Hacer bu yabancıya şaşırarak baktı. Ana yüreciği gönül denizinin biricik incisi için derinden sızladı. Ama çabuk toparladı kendisini. Sanki birden bağrına taş bastı. Ve “Eğer bunu Allah emretti ise, elbette yapması gerekir!” dedi.

Şeytan umduğunu bulamamıştı. Üzgün üzgün geri döndü ve koşarak İsmail’e yetişti. “O çocuktur, O’nu kolay kandırırım.” diyordu kendi kendine. Gözyaşlarını gizlemek için epey önden

yürüyen babasını göstererek: “Baban seni nereye götürüyor, biliyor musun?” diye fısıldadı. “Elbette!” dedi küçük yavrucak. “Her zamanki gibi dağa gidip kuru ağaç keseceğiz.” “Ah.. Ah! Yanılıyorsun! Baban seni kandırdı. İnce düzgün dallar yerine seni kesecek.” İsmail güldü, bu söze. “Baban beni ne için kessin.” şeytan yalancıkta ağlar gibi yaptı. “Güya Allah öyle emretti.” Bu sözleri duyan çocuk irkildi. Kötü kılıklı bu adama kızgınlıkla dikilerek “Allah öyle emrettiyse elbette yapacak. O’nun emrine karşı gelinir mi hiç? Yoksa sen şeytan mısın be adam!” diye öfke ile bağırды. Ve birden aldığı yedi taşı O’na fırlattı. Şeytan korku ile geriye doğru kaçtı.

Arkasından İbrahim’ e de (a.s.m.) “Kaç gecedir rüyalarında seni şeytan kandırıyor, sakın ola ki oğluna kıyma.” dediyse de şeytanı hemen tanıyan o kuvvetli kişi oğlu gibi O’nu taşıyarak kovdu.

Bu gün dahi hacılarımız bin dört yüz yıldan beri olduğu gibi küçük İsmail’in bu anlamlı ve güzel tepkisini aynı sayıdaki taşlarla yeniden canlandırıyorlar.

Hazreti İbrahim (a.s.m.) bir ağaca yaslandı. Ve can parçasını çağırdı. İçin için ağlıyordu. “Yavrum!” dedi, saçlarını okşarken. “Sen dindar bir çocuksun. Allah’ın buyruğu ne demektir bilirsin. Seni O’nun adına kurban etmem gerekiyor.” “Bunu Sana Allah mı emretti baba?” “Evet, yavrucuğum.” “Öyle ise ağlama! Ve Rabbinin buyruğunu yap babacığım. İnşallah beni sabredenlerden bulursun.” dedi.

Yaşı küçük ama ruhu büyük o inci tanesi, anladı, “Kollarımı sıkıca bağla ki kanım üstüne sıçramasın! Bıçağını iyice bilet ki canımı çok acıtmasın! Gömleğimi de anneme götür ki ona bakıp onunla avunsun!”

Ağlaşarak birbirlerine sarıldılar. Ve ağlaştılar. Sonra Hazreti İbrahim oğlunun ellerini iyice bağladı. Yere yatırdı. Bıçağı eline aldı. “Bismillah!” diyerek boynuna çaldı. Ama bıçak kesmedi. Bir daha çaldı: hayret, bıçak kesmiyordu! İsmail yerde kıvrandı. “Canım babam yüzümü gördüğün için kesemiyorsun beni. Yüzükoyun yatır beni.” dedi. Hazreti İbrahim dediğini yaptı. Ve daha bir güçle yine denedi. Hayret, yine kesemiyordu.

İşte o zaman ilahi bir ses yeri göğü doldurdu. “Dur, ey İbrahim! Bıçağa emir verildi. Kesmeyecek: Sen de, oğlun da, annesi de imtihanı kazandınız. Allah sizden razı oldu ve bu kurbanlığı gönderdi. İsmail’in yerine onu kes.